

Lizzy van Pelt

**Geluksvogels
en Flierefluitjes**

δ

1. Anders

Op een zonnige wintermorgen,
als de nacht een verse laag sneeuw
over het land Iratus heeft laten dwarrelen,
loopt Tarib naar school.
Van ver ziet hij de lestoren boven de kale bomen uitsteken.
Het enige mooie aan de toren is de blauwe lucht
die erachter te zien is. Af en toe staat Tarib stil.
Hij knijpt zijn ogen dicht tegen de schittering van het licht.
Ondanks de kou voelt hij de zon op zijn wangen.
'Ik hou de gordijnen dicht vandaag', is het laatste wat
Tarib zijn moeder hoorde zeggen
voordat hij de voordeur achter zich dichttrok.
Ze houdt niet van sneeuw en ook niet van zon.
Tarib vraagt zich af waar zijn moeder
zich dan wel fijn van gaat voelen. Voorjaarsbloemen?
Nee, de liefde voor bloemen
is iets wat alleen mijn vader en ik kennen. Maar mam?
Wat maakt haar echt blij? De geur van verse appeltaart?
Schapenwolkjes in de lucht?
Tarib kijkt naar de hemel. Boven de bergen
dreigen een paar donkere wolken. 'Nog meer sneeuw',
fluistert Tarib en hij denkt terug aan een natuurkundeles van
een jaar geleden. Buiten op het schoolplein
had iedereen sneeuwvlokken onder een microscoop
mogen bewonderen. Niet één was gelijk aan de andere.
De platte kristallen veroverden meteen Taribs hart.
Dat zoiets prachtigs gewoon uit de lucht kon vallen,
vond hij zo bijzonder dat hij vanaf dat moment rondvertelde
dat hij professor in de sneeuwkunde wilde worden.
Alles wilde hij ervan weten.

Hoe sneeuw ontstond, waarom de vlokken er allemaal zo verschillend uitzagen en waarom de sneeuw de ene keer zo fijn pakte en de andere keer helemaal niet. Toen hij ergens in een donkere hoek van de schoolbibliotheek een boek gevonden had waarin stond dat Eskimo's wel tweeëntwintig verschillende namen voor sneeuw hebben, had hij een week lang slecht geslapen van opwinding. De andere kinderen snappen er iets van. Voor hen moet alles wat ze leren later vooral geld opleveren. Dat is de eerste les die iedereen in Iratus als kind leert: rijk worden is het beste, want alleen dan kun je iets voor je land betekenen. Na het zien van de ijskristallen riepen alle kinderen dat ze wetenschapper of natuurkundige wilden worden. Ze lachten Tarib uit en beweerden dat je van professor in de sneeuwkunde nooit een beroep kon maken.

Tarib staat op het schoolplein en kijkt omhoog. De lestoren is acht vloeren hoog. Taribs klas is op de zesde vloer. De eerste schooldag, toen hij als kleuter op de eerste vloer begon, herinnert hij zich nog goed. 'Maak maar snel vriendjes', had zijn moeder gezegd en daar had hij eerlijk zijn best voor gedaan. Toen hij vier maanden later jarig was, kwamen er zowaar drie vriendjes op zijn feestje. Maar nu, vijf jaar later, komt er niemand meer. De laatste die afhaakte was Wester. 'Iedereen vind je raar. Ik ook', had Wester verklaard en sinds die tijd brengt Tarib zijn verjaardag alleen nog met zijn vader en moeder door. 'Ben ik raar?' had Tarib zijn ouders gevraagd.

‘Raar is niet het goede woord’, antwoordde zijn moeder.

‘Je bent... anders.’

Daarna had ze de pluizenslurper aangezet om het stof onder de bank op te slurpen.

‘Anders’ was het enige antwoord waar Tarib het mee moest doen. Nieuw was dat niet.

Vanaf het moment dat hij voor het eerst naar de lestoren ging, voelde hij zich al anders dan de anderen. Wanneer hij vertelde dat hij altijd verbaasd was dat zoiets zachts als sneeuw zo hard kon kraken onder je schoenen, keken zijn vloergenoten hem met toegeknepen ogen aan. Net zoals zijn moeder haar ogen toeknijpt tegen de zon.

Op de zesde vloer is het stil. Het lijkt wel of de vrieskou de lestoren is binnengedrongen en iedereen op zijn stoel heeft doen vastvriezen.

De gezichten van de kinderen lijken te slapen, maar dan wel met open ogen.

Tarib kijkt naar de klok boven de deur. Net stond die nog op drie uur. Nu nog maar twee uur en een kwartier voor de schooldag erop zit.

‘Klokken horen toch vóóruit te lopen in plaats van áchteruit?’ vroeg Tarib eens aan de meester. ‘Dan weet je toch niet hoelang je nog ergens tijd voor hebt!’ had de meester gebromd.

Toen hij thuis dezelfde vraag stelde,

had zijn vader diep gezocht en zijn hoofd geschud.

‘Je moet niet van die rare vragen stellen’, zei zijn moeder.

‘Klokken die vooruit lopen bestaan niet. Net zomin als sneeuw die vanaf de grond terugvalt in de wolken.’

Dat antwoord had Tarib op het idee gebracht om sneeuwballen terug de hemel in te gooien

om te zien wat er zou gebeuren. Geen enkele bleef hangen. Allemaal vielen ze terug en de laatste landde zelfs met een doffe plof op zijn hoofd. Misschien had zijn moeder toch gelijk.

‘Zit je weer te dromen?’ klinkt de stem van de meester plotseling vlak naast hem.

‘Ik vraag je naar je toekomstwerkstuk.

Heb je daar nog aan gewerkt?’

Tarib haalt zijn schrijfblok uit zijn tas.

‘Later word ik professor in de sneeuwkunde’ staat er op het kaft.

‘Als dat je toekomst is, zul je het niet ver schoppen.

Begin maar opnieuw.’ De meester zucht en loopt door.

Tarib slaat zijn schrijfblok open en schrijft,

zonder er diep voor te hoeven nadenken,

alle tweeëntwintig Eskimowoorden voor sneeuw

onder elkaar: Natugak = poedersneeuw,

Massak = met water gemengde sneeuw.

Sillik = harde, korstige sneeuw...

De klok boven de deur tikt de laatste minuten in stilte terug.

Op weg naar huis probeert Tarib

wat rust in zijn hoofd te krijgen.

Er zijn zoveel dingen waar hij aan denkt,

dat zijn gedachten over elkaar heen duikelen.

Hij wil nog steeds iets bedenken

waar zijn moeder blij van wordt, maar dat komt later,

besluit hij. Vooral op één vraag zoekt hij nu een antwoord:

waarom is iedereen toch zo anders dan ik?

‘Misschien ben ik wel ziek in mijn hoofd’,

zegt Tarib ’s avonds tijdens het eten.

Zijn moeder knippert met één oog.
Dat doet ze altijd als ze niet direct een antwoord weet.
Taribs vader legt heel langzaam zijn vork naast zijn bord.
Precies in de lijn van het geruite tafelkleed.
‘Ik denk dat het nu toch echt tijd wordt
om de hulp van heer Aldrick in te roepen. Wat vind jij, Ira?’
Taribs moeder knikt. Tarib schrikt.
Aldrick is de heerser van Iratus. Hij is oud en wijs,
maar bovendien ontzettend streng.
Zijn wetten, en dat zijn er heel wat,
gelden voor alle mensen in Iratus en ze zijn beslist niet mis.
‘Nadenken is alleen voor slimme mensen, dus ik denk na,
niet jullie’, roept Aldrick altijd
wanneer hij vanaf zijn bordes het volk toespreekt.
Tarib voelt op zo’n moment de rillingen over zijn rug lopen
en dat wordt alleen maar erger
wanneer hij iedereen om zich heen ‘ja’ ziet knikken.
‘Nee, niet naar Aldrick’, piept Tarib,
maar zijn vader staat al op.
‘Luister’, zegt hij kalm. ‘Je hebt hulp nodig.
Ik zie hoe vreemd jij naar de wolken kijkt.
Jij zit met je neus in de boeken
om alles te weten te komen over sneeuw.
Andere kinderen doen dit niet.
Die willen ook geen professor in de sneeuwkunde worden.
Zij zoeken een baan die geld oplevert. Veel geld.
Zo wil Aldrick het en zo zal het gebeuren.’
‘Ga maar met je vader mee, jongen’, knikt Ira.
Tarib voelt de koude hand van zijn vader op zijn schouder.
‘Kom, laat me niet wachten. Aldrick kan je helpen
voor het te laat is.’
‘Te laat voor wat?’ vraagt Tarib.
‘Niet denken’, broemt zijn vader.

‘Laat dat maar aan Aldrick over.
Trek je jas aan en schiet op. Ik had al jaren geleden
met jou bij onze heerser langs moeten gaan.
Misschien valt er nu al niets meer te redden.’
‘Mama?’ piept Tarib. ‘Zeg jij er nu eens wat van.
Ik vind het juist fijn om alles over sneeuw
te weten te komen. Het is prachtig! Doe die gordijnen open
en je ziet het zelf.’
Zijn moeder wijst naar de deur. ‘Ga nu maar, jongen.
Laat je vader niet wachten.’

De wachters voor het kasteel waar Aldrick woont,
bewegen zich als robots. Hun lansen kruisen elkaar
als Tarib achter zijn vader aan de poort nadert.
‘Spoedgeval!’ roept Taribs vader,
maar de wachters gaan geen stap opzij en schreeuwen:
‘Port!’
‘Ik móet heer Aldrick spreken! Nu!’
‘Dat maakt heer Aldrick zelf wel uit’,
blaffen de wachters in koor en ze zijn niet de enigen.
Twee grote zwarte honden
stormen grommend en met ontblote tanden naar het hek.
‘Wat is dat voor herrie?’ klinkt een stem vanuit het donker.
‘Iets belangrijks!’ roept Taribs vader.
Wanneer Aldrick dichterbij komt, steekt zijn grote,
brede schaduw sterk af tegen de sneeuw. ‘Wie zijn jullie?’
Tarib ziet zijn vader een diepe buiging maken.
‘Ik ben Faroek Mas en dit is mijn zoon Tarib.’
‘Waarom staan jullie daar dan nog? Kom binnen!’
roept Aldrick. Aldrick laat de sleutel in het slot knarsen.
De honden en de poortwachters druipen af.
Of je nu iets zegt, gromt of blaft,
heer Aldrick duldt geen tegenspraak en dat weten zij.

Tarib voelt de hand van zijn vader in zijn rug duwen.
‘Aldrick heeft niet veel tijd. Hij moet een heel land besturen.
Kom, doorlopen.’
Aldrick gaat ze voor naar een klein kamertje
in één van de torens van het kasteel.
Het voelt er nog kouder dan in de lestoren,
maar daar schijnt, behalve Tarib,
niemand last van te hebben. Hij rilt van top tot teen.
‘Zoals ik al zei’, steekt Aldrick van wal.
‘Ik had jullie eerder verwacht. Ik hoor namelijk al een tijdje
vreemde berichten over een jongen
die zich nogal misdraagt binnen de grenzen van Iratus.’
Ondanks de kou voelt Tarib zijn handpalmen zweten.
‘Mis- misdraagt?’ stottert hij.
‘Dat zeg ik’, broemt Aldrick. ‘Ik hoorde dat jij
nogal een denker bent, terwijl je oud genoeg bent
om de eerste regel uit onze grondwet te kennen.’
‘U denkt en wij niet’, bevestigt Faroek.
‘Juist!’ knikt Aldrick. ‘En wat ik ook hoorde,
is dat jij je interesseert voor sneeuw
en dat baart me nog de meeste zorgen. Luister eens, jongen.
Sneeuw komt als het er koud genoeg voor is
en smelt na de winter. Daar kun jij niets aan veranderen,
dus die nonsens over professor in de sneeuwkunde worden,
moet je maar snel uit je hoofd zetten.
Daar maak je dit land niet rijk mee.’
‘We doen ons best hem goed op te voeden’,
verontschuldigt Faroek zich.
‘Ira en ik hebben er alles voor over
om onze zoon op het goede pad te krijgen.’
Aldrick wrijft over zijn grijze baard,
die in twee punten op zijn borst hangt.
‘Ik weet precies hoe we dit moeten aanpakken.’

Binnen een paar weken zul je zien
dat deze jongen net zo is als alle anderen in dit land.
Hij zal dokter willen worden, of architect,
of iets anders dat ons land aanzien geeft.’
‘Maar hoe denkt u...?’ vraagt Faroek.
Aldrick buigt zich naar voren en fluistert:
‘Ken je regel twee uit het wetboek?
Twijfel nooit aan de woorden van uw heerser.’
Taribs vader slikt, terwijl er niets te slikken valt,
en barst uit in een hoestbui.
Aldrick gebaart dat Tarib en zijn vader
kunnen plaatsnemen op een houten bank.
Zelf laat hij zich in een rode fauteuil zakken.
Hij wendt zich tot Taribs vader.
‘Luister. Ik moet het de jongen vertellen.’
‘Nee, niet doen’, smeekt Faroek.
Tarib kijkt opzij. Zo heeft hij zijn vader nog nooit gehoord.
Hij klinkt als een vogeltje dat vastgevroren zit in het ijs,
piepend om hulp.
‘Doe het niet’, hoort hij zijn vader nog een keer zeggen.
‘Het geheim zou nooit meer uitgesproken worden.
Wat niet wordt gezegd, bestaat niet.’
‘Het moet’, beslist Aldrick. ‘De jongen móet weten
wat er mis is. Alleen dan kan hij zichzelf genezen.’
Tarib staat op. ‘Ik ben niet ziek.’
‘Mond dicht’, roepen zijn vader en Aldrick tegelijk.
Tarib zakt terug op de houten bank.
‘Zal ik het hem vertellen?’ probeert Faroek.
‘Of mijn vrouw Ira, die kan dat misschien nog beter.’
Aldrick wuift met zijn hand alsof hij een vlieg wegjaagt.
‘Nee, ik vertel het hem zelf.
Niemand heeft jouw grootvader beter gekend dan ik.
Zelfs jij niet.’

‘Grootvader?’ vraagt Tarib verbaasd.
‘Heb ik een grootvader?’
‘Had’, antwoordt Aldrick. ‘Je hebt niet. Je had.
En het was niet jouw grootvader, maar die van je vader.
Jouw overgrootvader dus, Farmon Mas.’
‘Moet dit echt?’ klaagt Faroek.
‘Stil’, antwoordt Aldrick. ‘Val me toch niet steeds in de rede
en laat me mijn verhaal doen. Ik had eigenlijk al verwacht
dat jij als jonge jongen hier op de bank zou zitten,
maar waarschijnlijk heb jij niet de genen van je grootvader.
Je ziet er trouwens heel anders uit dan hij.
Dit in tegenstelling tot je zoon.
Tjonge, wat lijkt hij op Farmon.’
Tarib wiebelt van de ene bil op de andere.
Nu wordt het interessant, denkt hij.
Eindelijk iemand waar ik op lijk!
‘Kijk’, begint Aldrick na een diepe zucht.
‘Ik was nog heel jong toen ik Farmon leerde kennen.
Hij was een nogal, nou ja... vreemde man.
Letterlijk dan, want hij was niet geboren in Iratus.’
Tarib ziet hoe zijn vader zijn nagels
in de armleuning van de bank drukt.
Waarschijnlijk gaat Aldrick nu iets vertellen
wat zijn vader voor altijd geheim had willen houden.
‘Farmon was geboren in Bonum Mundus,
het land aan de andere kant van de bergkam
ten oosten van Iratus.’
‘De woestijn?’ vraagt Tarib.
Aldrick schudt zijn hoofd. ‘Er is geen woestijn.
Ook al geloven alle mensen in Iratus dat het zo is.
Ze komen nooit over de bergen,
omdat ze niets te zoeken hebben in een woestijn.’
Tarib slaat zijn hand voor zijn mond. ‘Ik wist het!’